

ปานิอม - หมายเลขสิบแปด

250 สามครั้ง

Jeff Pippenger

2026-02-25

บัดนี้เราจะกล่าวถึงนัยบางประการของข้อสิบสองแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ด และภายหลังจากนั้นจะนำเส้นเวลาสามเส้นของ "250" ปีเข้าสู่ประวัติศาสตร์ของข้อสิบเอ็ดถึงข้อสิบห้า ซึ่งได้สำเร็จเป็นจริงในการรบทีพาเนียมในปี 200 ก่อนคริสตกาล เส้นเวลา "250" ปีที่เริ่มต้นในปี 457 ก่อนคริสตกาล สิ้นสุดลงในปี 207 ก่อนคริสตกาล ณ ท่ามกลางช่วงเวลาที่เราเริ่มต้นด้วยการรบทีราฟิอาและสิ้นสุดด้วยการรบทีพาเนียม "250" ปีในเส้นเวลาของเนโรสิ้นสุดลงพร้อมกับประวัติศาสตร์สามชั้นของคอนสแตนติน ซึ่งแทนด้วยปี 313, 321 และ 330 "250" ปีของสหรัฐอเมริกาสิ้นสุดลงในวันที่ 4 กรกฎาคม 2026

เส้นของเนโรเป็นตัวแทนประวัติศาสตร์ของช่วงเวลาแห่งการทดสอบรูปสัตว์ร้าย เริ่มแรกในสหรัฐอเมริกา และจากนั้นในโลก เส้นของปี 457 ก่อนคริสตกาลกำหนดให้ห่มป้อมอยู่ ณ จุดกึ่งกลางในทางการทหารระหว่างสงครามสองครั้ง ช่วงเวลาที่ทอดยาวมาจากปี 1776 ก็ยังเป็นเครื่องหมายจุดกึ่งกลางสำหรับตำแหน่งประธานาธิบดีวาระสุดท้ายของห่มป้อมด้วย เพื่อจะจัดวางเส้นเหล่านี้ไว้ในตำแหน่งอันถูกต้องของมัน เราจะพิจารณาข้อสิบสองก่อน และการล่มสลายของรัสเซียกับบูติน จากนั้นจึงพิจารณาเส้นทั้งสามของ "250" ปี แล้วจึงพิจารณาเส้นของราชวงศ์ฮัสโมเนียน เมื่อจัดวางเส้นเหล่านั้นไว้แล้ว เราจะจัดให้เปโตรสอดคล้องกับพาเนียม เมื่อเส้นเหล่านั้นเข้าที่แล้ว เราก็ควรจะสามารรถตระหนักได้ว่าข่าวสารของวันที่ 18 กรกฎาคม 2020 จะต้องได้รับการแก้ไขและประกาศออกไป และว่าข่าวสารนั้นคือข่าวสารแห่งพระธรรมโยเอล

กษัตริย์อัสซีเรียแห่งยูดาห์ และปโตเลมีกษัตริย์แห่งอียิปต์

ประวัติศาสตร์ที่ทำให้ข้อสิบเอ็ดสำเร็จเป็นจริง ณ ยุทธการราฟิอา สอดคล้องกับประวัติศาสตร์ของกษัตริย์อัสซีเรีย เมื่ออัสซีเรียได้รับการชำระให้บริสุทธิ์และได้รับฤทธิ์เดชให้ประกาศข่าวสารแห่งฝนชุกปลายฤดู การทรงเรียกของท่านก็มาถึงในปีที่อัสซีเรียสิ้นพระชนม์

ในปีที่กษัตริย์อัสซีเรียสิ้นพระชนม์นั้น ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าประทับเหนือพระที่นั่ง อันสูงและยกขึ้น และชายฉลองพระองค์ของพระองค์เต็มพระวิหาร อัสยาห์ 6:1

ความตายของอัสซีเรียนั้นมีการกบฏที่เขาได้สำแดงออกมาก่อน ซึ่งขนานกันและสอดคล้องกับการกบฏของปโตเลมีภายหลังชัยชนะในยุทธการที่ราฟิอาไม่นาน อัสซีเรียและปโตเลมีเป็นสัญลักษณ์ของกษัตริย์ฝ่ายใต้ผู้ซึ่งใจของตนได้ถูกยกขึ้น ผู้ก่อการกบฏด้วยการแสวงหาที่จะพसानอำนาจของรัฐเข้ากับอำนาจของคริสตจักร เมื่ออัสซีเรียพยายามรวมคริสตจักรกับรัฐ โรคเรื้อรบนบนหน้าผากของเขาเป็นแบบลวงหน้าของเครื่องหมายแห่งสัตว์ร้าย

แล้วทูตสวรรค์องค์ที่สามได้ตามมาข้างหลังเขาทั้งหลาย พลังกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า ถ้าผู้ใดนมัสการสัตว์ร้ายนั้นและรูปของมัน และรับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากของตน

หรือที่มีมือของตน ผู้นั้นก็ต้องดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า
ซึ่งทรงเทไว้โดยไม่เจือปนลงในถ้วยแห่งพระอาชญาของพระองค์
และผู้นั้นจะต้องถูกทรมานด้วยไฟและกำมะถันต่อหน้าทูตสวรรค์บริสุทธิทั้งหลาย
และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก และควันแห่งการทรมานของเขาทั้งหลายก็ลอยขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์
และบรรดาผู้ที่ไม่มีสารสัตว์ร้ายและรูปของมันเป็น ผู้ใดก็ตามที่รับเครื่องหมายแห่งชื่อของมัน
ย่อมไม่มีการหยุดพักทั้งกลางวันและกลางคืน วิวรณ์ 14:9-11

อุสซียาห์จึงเป็นตัวแทนของความตายที่ค่อย ๆ
ดำเนินไปนับตั้งแต่เวลาที่เขาพยายามอย่างกบฏที่จะผนวกรวมคริสตจักรกับรัฐเข้าด้วยกัน ต่อจากนั้น เขาเป็นตั
วแทนของการครองราชย์ร่วมกับบุตรของตนในฐานะกษัตริย์ที่สืบอำนาจทางการเมืองเป็นเวลาสิบเอ็ดปี
อุสซียาห์มีชีวิตอยู่ต่ออีกสิบเอ็ดปีภายหลังการกบฏของเขา
จุดเริ่มต้นแห่งการกบฏของเขาเป็นสัญลักษณ์ของกฎหมายวันอาทิตย์
ซึ่งเป็นเวลาที่คริสตจักรและรัฐถูกรวมเข้าด้วยกันและมีการบังคับใช้เครื่องหมายของสัตว์ร้าย สิบเอ็ดปีต่อมา
เขาก็สิ้นพระชนม์
อันเป็นตัวแทนถึงการสิ้นสุดแห่งรัชกาลของเขาในฐานะกษัตริย์แห่งอาณาจักรฝ่ายใต้ของยูดาห์
ซึ่งเป็นแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ซึ่งก็คือสหรัฐอเมริกา

ในความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์กับปโตเลมี อุสซียาห์เป็นตัวแทนของยูดาห์ แผ่นดินอันรุ่งโรจน์
และโปรเตสแตนต์ที่เสื่อมทรามด้วยการละทิ้งความเชื่อ ส่วนปโตเลมีเป็นตัวแทนของอียิปต์
ซึ่งเป็นอำนาจแห่งพญานาค และศาสนาของมันเป็นคือวิญญาณนิยม
เมื่อพิจารณาจากกษัตริย์ทั้งสองในฐานะเส้นคู่ขนาน อุสซียาห์ก็เล็กเป็นภาพประกอบของแผ่นดินอันรุ่งโรจน์
และทั้งสองร่วมกันกลายเป็นสัญลักษณ์ของสองประชาชาติ อียิปต์และยูดาห์เป็นสัญลักษณ์ของศาสนาแห่งวิ
ญญาณนิยมและโปรเตสแตนต์ที่เสื่อมทรามด้วยการละทิ้งความเชื่อ ทั้งสองเป็นสัญลักษณ์ของรัฐและคริสตจักร
การปกครองเชิงรัฐศาสตร์และการปกครองเชิงคริสตจักรซึ่งทั้งสองเป็นตัวแทนอยู่
เมื่อถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวในฐานะสัญลักษณ์เดียว ย่อมประกอบด้วยสองประชาชาติ ดังเช่นมีเดียและเปอร์เซีย
ดังเช่นอียิปต์และโสโดมของฝรั่งเศส ดังเช่นเขาสัตว์ฝ่ายสาธารณสุขและฝ่ายโปรเตสแตนต์ของสหรัฐอเมริกา
ดังเช่นราชอาณาจักรฟานีเอและฝ่ายใต้ของอิสราเอลและยูดาห์
ตลอดจนโรมนอกศาสนาและโรมสันตะปาปา ในฐานะสัญลักษณ์ของสองราชอาณาจักร
ทั้งสองถูกผูกพันเข้าด้วยกันในเชิงพยากรณ์โดยพระวิหารในเยรูซาเล็ม
ซึ่งเป็นสถานที่ที่ทั้งอุสซียาห์และปโตเลมีต่างพยายามถวายเครื่องบูชาที่พระวิหารในเยรูซาเล็ม
สองประชาชาติที่ทั้งคู่กบฏต่อสถานที่นมัสการแห่งเดียวกัน.

เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องสังเกตว่า การกบฏของกษัตริย์ทั้งสองนั้นเกี่ยวข้องกับพระวิหารที่เยรูซาเล็ม
ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพระวิหารที่ดาเนียลเห็นพระคริสต์ในบทที่สิบ
ประวัติของกษัตริย์ทั้งสองนี้สอดคล้องกันที่สงครามยูเครน และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเริ่มคำพยานของตนในปี
2014 ทั้งสองถูกยกขึ้นด้วยชัยชนะทางทหารซึ่งมีศึกแห่งราฟิยาในข้อสิบเอ็ดเป็นตัวแทน
ราฟิยาเป็นดินแดนชายขอบของอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์
และของสภาพสามประการแห่งกฎหมายวันอาทิตย์
อีกทั้งยังเป็นเขตแดนแห่งการเปลี่ยนผ่านของคริสตจักรนกรบไปสู่คริสตจักรผู้มีชัยด้วย

หลังปี 2014 กษัตริย์ผู้มั่งคั่งที่สุดได้ประกาศเจตนาของตนที่จะลงสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในปี 2015
ในปี 2020 กษัตริย์ผู้มั่งคั่งที่สุด ซึ่งเป็นตัวแทนของเขาริพับลิกัน
ได้รับบาดเจ็บถึงตายซึ่งภายหลังจะได้รับการรักษาให้หาย ในปี 2022 สงครามยูเครนได้ทวีความรุนแรงขึ้น
จากนั้นทรมานปีก็กลับมาโดยเป็นการสำเร็จตามข้อสิบสาม ในการเลือกตั้งปี 2024 ในเดือนกรกฎาคม ปี 2023

ได้มีเสียงหนึ่งร้องขึ้นในถิ่นทุรกันดาร วันที่ 31 ธันวาคม 2023 เขาโปรเตสแตนต์ได้ฟื้นคืนขึ้น
เช่นเดียวกับเขาริพับลิกันในการเลือกตั้งปี 2024 เมื่อหรีมปีกลับมา และแล้วในปี 2025
การทดสอบรากฐานก็สิ้นสุดลงพร้อมกับการมาถึงของการทดสอบพระวิหาร

1989

ความจริงทั้งหลายซึ่งถูกเปิดเผยในปี 1989 นั้นมีอยู่สองประการ
คู่ขนานเชิงพยากรณ์ของขบวนการปฏิรูปทั้งหลาย และชื่อพระคัมภีร์หกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด
ได้ถูกเปิดเผยในเวลาเดียวกัน

มีกฎเกณฑ์เชิงพยากรณ์บางประการที่ถูกนำมาใช้เพื่อสถาปนาข่าวสารเบื้องต้นของข้อที่สิบ
ความจริงบางประการเหล่านั้นเองบัดนี้เป็นกุญแจสู่ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของข้อเดียวกันนั้น
ซึ่งเป็นข้อที่ได้ค้นพบอัญมณีเชิงพยากรณ์เหล่านั้น ข้าพเจ้าจะยกตัวอย่างหนึ่งให้ดู

ในปี 1989 ยังไม่มีความเข้าใจอันเป็นเอกภาพในหมู่แอ็ดเวนติสต์ว่าชื่อพระคัมภีร์หกข้อสุดท้ายของพระธรรมดา
เนียลเป็นตัวแทนของสิ่งใด การขาดความเป็นเอกภาพนั้นมีอยู่สองประการ คือ
ไม่มีฉันทมติเกี่ยวกับความหมายของชื่อพระคัมภีร์เหล่านั้น และบรรดาผู้ที่อ้างว่าตนมีความเข้าใจในชื่อพระคัม
ภีร์เหล่านั้นก็นำเสนอแนวคิดของมนุษย์ที่ผสมปนเปกับเทววิทยาของโปรเตสแตนต์ที่เสื่อมทรามและคาทอลิก
ซึ่งเป็นมรดกโดยสืบทอดที่พวกเขาได้รับจากบรรพบุรุษของตนจากการกบฏในปี 1863
เมื่อพวกเขาได้ทำให้บทบาทของผู้เผยพระวจนะที่ไม่เชื่อฟังสำเร็จ ณ การกบฏอันเป็นรากฐานของเยโรโบอัม
แนวคิดเฉพาะบุคคลเหล่านั้นเกี่ยวกับชื่อพระคัมภีร์ อย่างดีที่สุดแล้ว ก็เป็นเพียงการตีความส่วนตัวเท่านั้น ความ
คิดของพวกเขาเกี่ยวกับชื่อพระคัมภีร์เหล่านั้นไม่ว่าจะขัดแย้งกับหลักพื้นฐานของการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์
หรือบ่อยครั้งก็ขัดต่อสมมติฐานที่พวกเขาเองระบุว่าเป็นของชื่อพระคัมภีร์เหล่านั้นโดยตรง

สิ่งที่เราได้เห็นในชื่อพระคัมภีร์เหล่านั้นคือความเข้าใจที่สอดคล้องกันของข้อหึงหกข้อ
ความสอดคล้องของสารซึ่งเราได้นั้นเองที่หนุนใจให้ข้าพเจ้านำเสนอความเข้าใจของข้าพเจ้า
แม้เมื่อข้าพเจ้าทราบว่แอ็ดเวนติสต์ทั้งปวงปฏิเสธสิ่งที่ข้าพเจ้าเข้าใจ
สิ่งที่เราเข้าใจเกี่ยวกับชื่อพระคัมภีร์เหล่านั้นได้รับการตีพิมพ์เป็นครั้งแรกในปี 1996
และความเข้าใจที่ได้นำเสนอไว้ ณ ที่นั้นก็ยังทวีความหนักแน่นขึ้นเท่านั้น
เมื่อกาลเวลาได้ล่วงเลยไปตลอดระยะเวลาที่สามสิบปี!

หากท่านพิจารณาการอ้างอิงแรกที่สุดในวารสาร The Time of the End ท่านจะพบ Testimonies, เล่ม 9,
หน้า 11 ห้าปีก่อนเหตุการณ์ 9/11 วารสารฉบับนั้นเริ่มต้นด้วย 9/11
ความเข้าใจประการหนึ่งที่ทำให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้าคือ การตระหนักว่า ณ “เวลาแห่งที่สุดปลาย” ในข้อสี่สิบนั้น
กษัตริย์ฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้เป็นอำนาจฝ่ายจิตวิญญาณ มิใช่อำนาจตามตัวอักษร ในเวลานั้น
ข้าพเจ้าทราบอยู่แล้วว่าซิสเตอร์ไวท์กล่าวว่าหนังสือดาเนียลและวิวรณ์เป็นหนังสือเล่มเดียวกัน
และแนวคำพยากรณ์เดียวกันที่มีอยู่ในดาเนียลนั้น ยอห์นได้นำขึ้นมารับช่วงต่อในพระธรรมวิวรณ์
ข้าพเจ้าได้พบว่าในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด ซึ่งได้สำเร็จตามประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับเวลาแห่งที่สุดปลายในปี
1798; คำอธิบายของซิสเตอร์ไวท์เกี่ยวกับบทนั้นสอนอย่างชัดเจนว่าฝรั่งเศสคืออียิปต์ฝ่ายจิตวิญญาณ
และนางก็กล่าวไว้อย่างชัดเจนไม่แพ้กันว่าในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด
หญิงแพศยานบนสัตว์ร้ายนั้นคือบาบิโลนฝ่ายจิตวิญญาณ

การระบุอำนาจทั้งสองนั้นของซิสเตอร์ไวท์ปรากฏอยู่ในหนังสือ The Great Controversy
และถ้อยคำเหล่านั้นได้เชื่อมโยงคำพยาของยอห์นกับของดาเนียลเข้าไว้ด้วยกัน
คำนิยามของกษัตริย์ฝ่ายใต้ในดาเนียลบทที่สิบเอ็ดคืออำนาจที่ควบคุมอียิปต์
และกษัตริย์ฝ่ายเหนือคืออำนาจที่ควบคุมบาบิโลน

เมื่อพระคัมภีร์และพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ทรงร่วมกันดำเนินงานเพื่อสถาปนาความจริง โดยนำดาเนียลและวิวรณ์มาประกอบกันเพื่อพิสูจน์ประเด็นนั้น นั้นเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่มีวันยอมละทิ้งให้แก่ผู้ถือเทววิทยาที่หลงผิดคนใด หรือผู้นำที่หลงผิดซึ่งแต่งตั้งตนเองขึ้นของพันธกิจอิสระที่พึ่งพาตนเองคนใดเลย

การจะเข้าใจโปโตเลมีและอูซซียาห์ในฐานะสัญลักษณ์ของยุทธการแห่งราฟิอาและผลสืบเนื่องที่เกิดขึ้นภายหลังเมื่อใจของพวกเขาถูกยกขึ้นนั้น ย่อมต้องถูกกำกับโดยข้อเท็จจริงที่ว่าโปโตเลมีเป็นตัวแทนของอำนาจมังกรซึ่งเอาชนะอำนาจตัวแทนของโรมได้ เพียงเพื่อจะพ่ายแพ้แก่อำนาจตัวแทนซึ่งได้เอาชนะโปโตเลมีมาแล้วในข้อสิบและในปี 1989 ความแตกต่างทางประวัติศาสตร์เหล่านั้นมีเจตนาและมีความสำคัญ.

อูซซียาห์ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายเมื่อเขาพยายามนำคริสตจักรและรัฐมารวมกัน อูซซียาห์คือแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ และแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้นเป็นข้อโต้แย้งสำคัญอย่างยิ่งในช่วงเริ่มต้นของข่าวสารในปี 1989 แผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้นคือสหรัฐอเมริกา หรือคือคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส? ผู้ที่ในเวลานั้นยึดถือแนวคิดอันผิดพลาดว่าแผ่นดินอันรุ่งโรจน์คือคริสตจักรแอดเวนติส รวมทั้งผู้ใดก็ตามที่ยังคงยึดถืออยู่—ย่อมจะโต้แย้งว่า ภูเขาบรูสธูธอันรุ่งโรจน์ในข้อสิบห้านี้เป็นคริสตจักรของพระเจ้าอย่างชัดเจน ดังนั้น สำหรับพวกเขาแล้ว นั้นย่อมหมายความว่า ภูเขากับแผ่นดินเป็นสัญลักษณ์เดียวกัน เหตุผลแบบมนุษย์ตามมาตรฐานทั่วไป ข้าพเจ้าคิดว่า.

อูซซียาห์คือแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ และโปโตเลมีคืออียิปต์ อูซซียาห์ในฐานะแผ่นดินอันรุ่งโรจน์มีเขาสองเขา คือโปรเตสแตนต์นิยมและสาธารณรัฐนิยม การสำแดงออกทางการเมืองของโปโตเลมีคือคอมมิวนิสต์และรูปแบบต่าง ๆ ของมัน และการสำแดงออกทางศาสนาของโปโตเลมีคือสปิริทลิสม์และรูปแบบต่าง ๆ ของมัน ลักษณะประการหนึ่งของอำนาจพญามังกรคือการเป็นสมาพันธรัฐ แต่ผู้พยากรณ์เท็จ ผู้ซึ่งคือแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้น เป็นชนชาติเดียวที่มีเขาสองเขา

ดาเนียล บทที่สิบเอ็ด ข้อที่สี่สิบ ได้สถาปนาว่าสหรัฐอเมริกาเป็นมหาอำนาจตัวแทนของสันตะปาปา เมื่อสหภาพโซเวียตถูกกวาดล้างไปในปี 1989 ความจริงข้อนี้สอดคล้องกับบทบาทของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินที่มีสองเขาในวิวรณ์ บทที่สิบสาม เพราะว่าหนังสือทั้งสองเล่มนั้นเป็นเล่มเดียวกันในสาระสำคัญ.

และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน มันมีเขาสองเขาเหมือนลูกแกะ แต่พูดเหมือนพญานาค และมันใช้อำนาจทั้งสิ้นของสัตว์ร้ายตัวแรกต่อหน้ามัน และทำให้แผ่นดินโลกกับบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้นมัสการสัตว์ร้ายตัวแรก ซึ่งบาดแผลถึงตายของมันได้รับการรักษาให้หาย วิวรณ์ 13:11, 12

วิวรณ์บทที่สิบสามระบุว่าสหรัฐอเมริกาเป็นอำนาจตัวแทนของสันตะปาปา เพราะสัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากแผ่นดินนั้น “ใช้อำนาจทั้งสิ้นของ” สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากทะเลซึ่งมาก่อนมัน ในข้อที่สอง พญานาคแห่งโรมนอภศาสนาได้มอบฤทธิ์เดช ที่นั่ง และสิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ของตนแก่สันตะปาปา คำที่แปลว่า “อำนาจ” นั้นมีความหมายว่าอำนาจ แต่ในข้อที่สิบสอง มีการใช้คำอีกคำหนึ่งซึ่งแปลว่า “อำนาจ” เช่นกัน โดยมีความหมายว่า “สิทธิอำนาจที่ได้รับมอบหมาย”

สหรัฐอเมริกาเป็นมหาอำนาจตัวแทนของสันตะปาปา ซึ่งได้รับการเสด็จไว้โดยโรมนอภคศาสนา ผู้ได้ให้การสนับสนุนทางทหารและทางเศรษฐกิจแก่สันตะปาปา ดังที่กล่าวไว้ในข้อสอง ในการกระทำเช่นนั้น โรมนอภคศาสนาจึงเป็นแบบเสด็จของสหรัฐอเมริกา ซึ่งจะมอบ "รกรบ เรือ และพลม้า" ของตนด้วยเช่นกัน เพื่อทำงานสภปรกแทนอำนาจสันตะปาปา

เมื่อการสงครามทั้งสามในข้อสิบ ข้อสิบเอ็ด และข้อสิบห้าสำเร็จลงในประวัติศาสตร์ อันติโอคสมักนัสได้อยู่ในแต่ละสงครามนั้น ข้อเท็จจริงนี้ชี้ชัดว่า อำนาจซึ่งเป็นตัวแทนอยู่ในการสงครามทั้งสามนั้นเป็นอำนาจตัวแทนของสัตว์ร้าย เพราะเป็นอันติโอคสอยู่เสมอ และอันติโอคสในปี 1989 ก็คืออำนาจตัวแทนของสหรัฐอเมริกา

สงครามทั้งสามที่นำไปสู่กฎหมายวันอาทิตย์ในข้อสิบหกนั้นมีลายเซ็นของอัลฟาและโอเมกา และยังมีโครงสร้างของความจริงด้วย สหรัฐอเมริกาเป็นผู้เกี่ยวข้องในสงครามครั้งแรกและสงครามครั้งที่สาม ซึ่งชี้ให้เห็นอัลฟาและโอเมกาในสงครามครั้งแรกและครั้งสุดท้าย สงครามทั้งสามที่นำไปสู่กฎหมายวันอาทิตย์ในข้อสิบหกยังมีลายเซ็นของความจริงด้วย อำนาจตัวแทนของนาซียูเครนคือสงครามที่อยู่ตรงกลาง ซึ่งเป็นตัวแทนของการกบฏแห่งหมุดหมายตรงกลาง ในกรอบของคำภาษาฮีบรูที่แปลว่า "ความจริง" สงครามทั้งสามเป็นตัวแทนของช่วงเวลาตั้งแต่ปี 1989 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ ซึ่งหมายความว่าสงครามเหล่านั้นเป็นตัวแทนของ "ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้น" ของข้อสิบ

ข้อสิบเอ็ดของวิวรณ์บทที่สิบเอ็ดระบุปี 2023 ว่าเป็นจุดที่เขาทั้งสองข้างพื้นดินขึ้นมา ดาเนียลบทที่สิบเอ็ด ข้อสิบเอ็ด ระบุช่วงเวลาเดียวกันของประวัติศาสตร์นี้ เส้นคำพยากรณ์ภายในและเส้นคำพยากรณ์ภายนอกสอดคล้องกันในปี 2023 เส้นภายในคือ "สิ่งนั้น" ที่ดาเนียลเข้าใจ และเส้นภายนอกคือ "นิมิต" ที่เขาเข้าใจ

บททดสอบแห่งพระวิหารที่ดาเนียลยกเป็นภาพประกอบนั้นเริ่มขึ้นในวันที่ยีสสิบสอง และเมื่อครบยีสสิบสองปีหลังจาก 9/11 ซึ่งเป็นเวลาที่อิสยาห์เข้าไปในพระวิหาร ก็พามาถึงปี 2023 อิสยาห์ระบุถึงการสิ้นพระชนม์ของอัสซีเรียหลังจากทรงมีชีวิตอยู่กับโรคเรื้อนเป็นเวลาสิบเอ็ดปี ณ 9/11 งานแห่งการก่อสร้างพระวิหารนั้นประกอบด้วยการวางรากฐานก่อน และภายหลังจึงยกตั้งพระวิหารและวางศิลายอด ซึ่งจากนั้นก็นำไปสู่บททดสอบลิ้มรสประการที่สาม อันเป็นภาพแทนโดยเทศกาลเตรินในแนวของเลวีนิติ บทที่ยีสสิบสาม งานภายในของชาวประเสริฐนินดร์สำเร็จลงในช่วงประวัติศาสตร์ของแนวภายนอก ในข้อสิบเอ็ด ปุตินได้ถูกใช้เป็นแบบโดยปโตเลมี และกษัตริย์อัสซีเรียที่เป็นพยานที่สองแก่ภาพประกอบของกษัตริย์ฝ่ายใต้ ผู้ซึ่งถูกยกขึ้นด้วยความสำเร็จทางทหาร และภายหลังจากนั้นพยายามสอดแทรกตนเองเข้าไปในขอบเขตแห่งศาสนา

แล้วกษัตริย์แห่งทิศใต้จะเตือดตาล และจะยกออกไปต่อสู้อกับเขา คือกับกษัตริย์แห่งทิศเหนือ; และเขาจะระดมคนเป็นอันมากยิ่งใหญ; แต่คนเป็นอันมากนั้นจะถูกมอบไว้ในมือของเขา และเมื่อเขาได้กวาดเอาคนเป็นอันมากนั้นไปแล้ว ใจของเขาจะผยองขึ้น; และเขาจะโค่นล้มคนลงนับเป็นหลายหมื่น; แต่เขาจะมีได้รบกำลังเข้มแข็งจากเหตุ นั้น ดาเนียล 11:11, 12.

อุไรอาห์ สมิต กล่าวถึงประวัติของปโตเลมี ฟีโลปาเตอร์ และความพยายามของเขาที่จะถวายเครื่องบูชาในพระวิหารแห่งกรุงเยรูซาเล็ม

"ปโตเลมีขาดความสุขุมรอบคอบที่จะใช้ประโยชน์จากชัยชนะของตนให้ได้ดี หากเขาได้ติดตามผลแห่งความสำเร็จนั้นต่อไป

เขาก็คงจะได้เป็นเจ้าของราชอาณาจักรทั้งหมดของอันโทโคัส แต่ด้วยความพอใจเพียงการชมเชยและการคุกคามอยู่ไม่กี่ประการ เขาจึงทำสันติภาพเพื่อจะได้ปล่อยตัวเองให้หมกมุ่นอยู่ในความตามใจตนหาอันหยาบซ้ำของตนอย่างไม่ถูกรบกวนและไร้การควบคุม ฉะนั้นเมื่อพิชิตศัตรูของตนได้แล้ว เขากลับพ่ายแพ้แก่ความชั่วช้าของตนเอง และด้วยการหลงลืมเกียรติอันยิ่งใหญ่ซึ่งเขาอาจได้สถาปนาขึ้น เขาจึงใช้เวลาของตนไปกับการเลี้ยงกินและการลามาจนจร

“ใจของเขาถูกยกขึ้นด้วยความสำเร็จของตน แต่เขาห่างไกลจากการได้รับกำลังโดยความสำเร็จนั้น เพราะการใช้ความสำเร็จนั้นอย่างไรเกียรติของเขาได้ก่อให้เกิดการกบฏของราษฎรของตนเองต่อเขา แต่การที่ใจของเขาถูกยกขึ้นนั้นได้สำแดงออกโดยเฉพาะยิ่งในการกระทำของเขากับพวกยิว เมื่อมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม เขาได้ถวายเครื่องบูชาที่นั่น และมีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเข้าไปในอภิสุทธิสถานของพระวิหาร อันเป็นการขัดต่อธรรมเนียมและศาสนาของสถานที่นั้น แต่เมื่อถูกยับยั้งไว้ได้ แม้จะด้วยความยากลำบากอย่างยิ่ง เขาก็ออกจากที่นั่นไปด้วยความเดือดดาลต่อชนชาติยิวทั้งสิ้น และในทันใดนั้นก็เริ่มการชมเชยอย่างน่าสะพรึงกลัวและไร้ความปราณีต่อพวกเขา ที่เมืองอเล็กซานเดรีย ซึ่งเป็นที่ที่พวกยิวได้อาศัยอยู่มาตั้งแต่สมัยของอเล็กซานเดอร์ และได้รับสิทธิพิเศษเสมือนเป็นพลเมืองที่ได้รับความโปรดปรานสูงสุด มีผู้กล่าวถึงในการชมเชยครั้งนี้สี่หมื่นคนตามคำกล่าวของ Eusebius หกหมื่นคนตามคำกล่าวของ Jerome การกบฏของชาวอียิปต์และการสังหารหมู่พวกยิวนั้น ย่อมมิใช่สิ่งที่จะเสริมกำลังเขาในราชอาณาจักรของตนได้อย่างแน่นอน ตรงกันข้าม กลับเพียงพอที่จะทำลายมันลงแทบทั้งหมดเสียมากกว่า” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

ชัยชนะทางทหารของโปโตเลมี ฟิโลปาเตอร์ที่เมืองราฟิยาในปี 217 ก่อนคริสตกาล มิได้ทำให้โปโตเลมีเข้มแข็งขึ้น แต่กลับทำให้ “ใจของเขายกตัวขึ้น” ชัยชนะในสงครามยูเครนจะไม่ทำให้บูดินเข้มแข็งขึ้น แต่จะ “ยกใจของเขาขึ้น” ดังเช่นความสำเร็จทางทหารได้ทำให้กษัตริย์อัสซีเรียหทัยยกใจของตนขึ้น.

และอัสซีเรียทรงจัดเตรียมโล่ หอก หมวกเหล็ก เสื้อเกราะ คันธนู และสลิงสำหรับเหวี่ยงก้อนหิน ให้แก่กองทัพทั้งสิ้น และพระองค์ทรงสร้างเครื่องกลศึกขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งประดิษฐ์โดยช่างผู้มีฝีมือ ให้ตั้งอยู่บนหอคอยและบนเชิงเนิน เพื่อใช้ยิงลูกธนูและก้อนหินใหญ่ และพระนามของพระองค์ก็เลื่องลือออกไปไกล เพราะพระองค์ทรงได้รับการช่วยเหลืออย่างน่าอัศจรรย์ จนพระองค์ทรงเข้มแข็ง แต่เมื่อพระองค์ทรงเข้มแข็งแล้ว พระทัยของพระองค์ก็ผยองขึ้นจนถึงความพินาศของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงละเมิดต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ และเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระยาห์เวห์เพื่อเผาเครื่องหอมบนแท่นเครื่องหอม 2 พงศาวดาร 26:14-16

กษัตริย์ฝ่ายใต้สององค์ ซึ่งพระทัยของพวกเขาก็ถูกยกขึ้นเพราะชัยชนะทางทหาร ได้พยายามเข้าไปในพระวิหารเดียวกันและถวายเครื่องบูชา ซึ่งเป็นสิ่งท่อนุญาตให้ปุโรหิตเท่านั้นกระทำได้ในทั้งสองกรณี ปุโรหิตได้ขัดขวางความพยายามของกษัตริย์ผู้เยอหยิ่งที่จะกระทำเช่นนั้น กษัตริย์องค์หนึ่งจึงได้เริ่มการตอบโต้ต่อพวกยิว และอีกองค์หนึ่งถูกตีที่หน้าผากด้วยโรคเรื้อน

และอาชาเรียห์ปุโรหิตได้เข้าไปข้างในตามหลังเขา และมีปุโรหิตของพระยาห์เวห์ผู้เป็นคนกล้าหาญไปกับท่านอีกแปดสิบคน และพวกเขาได้ขัดขวางกษัตริย์อัสซีเรียห์และทุลแก่พระองค์ว่า “โอ อัสซีเรียห์

มิใช่หน้าที่ของท่านที่จะเผาเครื่องหอมถวายแด่พระยาห์เวห์ แต่เป็นหน้าที่ของปุโรหิต บุตรทั้งหลายของอาโรน ผู้ซึ่งได้รับการชำระไว้สำหรับการเผาเครื่องหอม จงออกไปจากสถานนมัสการ เพราะท่านได้ล่วงละเมิดแล้ว และการนี้จะมีเป็นเกียรติแก่ท่านจากพระยาห์เวห์พระเจ้า” แล้วอุสซียาห์ก็ทรงกริ้ว และในพระหัตถ์ของพระองค์มีภาชนะใส่เครื่องหอมเพื่อจะเผาเครื่องหอม และขณะที่พระองค์ทรงกริ้วต่อปุโรหิตนั้น โรคเรื้อนก็ผุดขึ้นที่พระนลาฏของพระองค์ต่อหน้าพวกปุโรหิตในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ช่างแท่นเครื่องหอม และอาชาริยาห์มหาปุโรหิตกับปุโรหิตทั้งปวงมองดูพระองค์ และดูเกิด พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อนที่พระนลาฏ และพวกเขาก็ผลัดกันพระองค์ให้ออกไปจากที่นั้น อันที่จริง พระองค์เองก็ทรงรีบเสด็จออกไปด้วย เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงตีพระองค์แล้ว และกษัตริย์อุสซียาห์ทรงเป็นโรคเรื้อนจนถึงวันสิ้นพระชนม์ และประทับอยู่ในเรือนต่างหาก เพราะทรงเป็นโรคเรื้อน เนื่องจากพระองค์ถูกตัดขาดจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และโยฮามพระโอรสของพระองค์ทรงกำกับราชสำนักของกษัตริย์ ทรงวินิจฉัยประชาชนแห่งแผ่นดิน ส่วนพระราชกิจที่เหลือของอุสซียาห์ ทั้งเบื้องต้นและเบื้องปลาย อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะ บุตรของอามอส ได้บันทึกไว้ 2 พงศาวดาร 26:17-22

ในปี 2014 พวกโลกาภิวัตน์แห่งยุโรปและระบอบโอบามาได้ริเริ่มการปฏิวัติสี่ขึ้นเหนือประเทศยูเครน ในปี 2022 รัสเซียได้เริ่มการรุกรานซึ่งท้ายที่สุดจะนำไปสู่ชัยชนะของปูตินและรัสเซีย; ซึ่งเป็นภาพแทนโดยบโโตเลมีและอุสซียาห์ กษัตริย์ทั้งหลายแห่งทิศใต้ ซอสิบสองกล่าวว่า หลังจากชัยชนะของปูติน “ใจของเขาจะผยองขึ้น; และเขาจะโค่นล้มคนเป็นอันมากหลายหมื่น: แต่เขาจะมีได้เข้มแข็งขึ้นเพราะสิ่งนั้น” แล้วประวัติศาสตร์ก็ได้บันทึกความเสื่อมถอยลงอย่างต่อเนื่องของอาณาจักรของเขา

ความเสื่อมถอยที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องนั้นนำไปสู่ความตายของเขา และเมื่อถึงเวลาที่อันติโอคสมหาราชทรงตอบโต้การสูญเสียของพระองค์ที่ราฟาเอล อันติโอคก็มิได้ทรงเผชิญหน้ากับบโโตเลมี พิโรพาเตอร์อีกต่อไป แต่เวลานั้นอันติโอคกำลังทรงเผชิญหน้ากับเด็กเล็กผู้หนึ่งซึ่งในขณะนั้นเป็นผู้ปกครองอียิปต์ เด็กเป็นสัญลักษณ์ของชนรุ่นสุดท้าย ดังนั้น ในระดับหนึ่ง กษัตริย์ผู้เป็นเด็กซึ่งอันติโอคทรงมีชัยเหนือเขาที่พาเนียม ก็คือชนรุ่นสุดท้ายของอาณาจักรฟายใต้ ในระดับภาคปฏิบัติ กษัตริย์ผู้เป็นเด็กนั้นเป็นภาพแทนของความอ่อนแอเมื่อเทียบกับกำลังอำนาจของอันติโอคส.

“สันติภาพที่ได้ทำขึ้นระหว่างบโโตเลมี พิโรพาเตอร์ และอันติโอคส์คงอยู่เป็นเวลาสิบสี่ปี ระหว่างนั้นบโโตเลมีสิ้นพระชนม์เนื่องจากความไม่รู้จักประมาณและการปล่อยตัวในทางเสเพล และมีพระโอรสของพระองค์คือบโโตเลมี เอพิฟานีส ซึ่งขณะนั้นยังทรงเป็นเด็กอายุเพียงสี่หรือห้าขวบ ขึ้นสืบราชสมบัติแทน ในเวลาเดียวกันนั้น อันติโอคส์ เมื่อได้ปราบปรามการกบฏในอาณาจักรของตน และได้ทำให้ดินแดนผ่ายต่วนออกกลับอยู่ใต้บังคับบัญชาและตั้งมั่นในความสวามิภักดิ์แล้ว ก็มีโอกาสร่วมพร้อมสำหรับกิจการใด ๆ เมื่อเอพิฟานีสผู้เยาว์ได้ขึ้นครองราชบัลลังก์แห่งอียิปต์ และเมื่อเห็นว่าเป็นโอกาสอันดีเกินกว่าจะปล่อยให้สูญไปในการขยายอำนาจการปกครองของตน เขาจึงระดมกองทัพมหา “ยิ่งใหญ่กว่าครั้งก่อน” (เพราะเขาได้รวบรวมกำลังพลไว้มากและได้ทรัพย์สมบัติจำนวนมากมหาศาลจากการยกทัพไปทางตะวันออกของเขา) และยกออกไปรุกรานอียิปต์ โดยคาดหวังว่าจะได้รับชัยชนะโดยง่ายเหนือกษัตริย์ทารก เราจะได้เห็นในไม่ช้าว่าเขาประสบความสำเร็จอย่างไร เพราะ ณ จุดนี้เอง ความสลับซับซ้อนประการใหม่ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับกิจการของอาณาจักรเหล่านี้ และผู้แสดงหน้าใหม่ก็ถูกนำเข้าสู่เวทีแห่งประวัติศาสตร์” Uriah Smith, Daniel and the Revelation,

กษัตริย์แห่งทิศใต้

การจะสรุปขั้นตอนสุดท้ายของรัสเซีย ก็คือการสรุปขั้นตอนสุดท้ายของกษัตริย์ฝ่ายใต้ซึ่งพยากรณ์ลักษณะเชิงพยากรณ์ประการหนึ่งของกษัตริย์ฝ่ายใต้ฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งปรากฏขึ้นในประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ ณ เวลาแห่งอวสานในปี 1798 ก็คือวิธีที่มันมาถึงจุดจบของมัน นี่เป็นลักษณะเชิงพยากรณ์ของกษัตริย์ฝ่ายเหนือ และของผู้พยากรณ์เท็จด้วย อำนาจทั้งสามที่นำโลกไปสู่อาร์มาเกิดตอน ต่างมีจุดจบที่พระวาระของพระเจ้าได้ระบุไว้อย่างเฉพาะเจาะจง สิ่งใดก็ตามที่จะเกิดขึ้นกับปุตินและรัสเซีย ย่อมได้ถูกทำให้เห็นแบบอย่างล่วงหน้าไว้แล้วในแนวประวัติศาสตร์ก่อนหน้าของกษัตริย์ฝ่ายใต้

แบบอย่างแห่งความพินาศของกษัตริย์ฝ่ายใต้ฝ่ายจิตวิญญาณนั้น ได้ถูกทำให้เป็นแบบโดยความพินาศของกษัตริย์ฝ่ายใต้ฝ่ายจิตวิญญาณองค์แรก คือประเทศฝรั่งเศสผู้ไม่เชื่อในพระเจ้าในช่วงเวลาแห่งการปฏิวัติ ความพินาศของราชอาณาจักรฝ่ายใต้ย่อมรวมถึงความพินาศของกษัตริย์ฝ่ายใต้ด้วยความพินาศของนโปเลียนสอดคล้องกับความพินาศของฝรั่งเศส และสอดคล้องกับความพินาศของราชอาณาจักรฝ่ายใต้ถัดไป คือรัสเซีย รัสเซียในฐานะกษัตริย์ฝ่ายใต้สมัยใหม่ได้เริ่มต้นขึ้นด้วยการปฏิวัติ เช่นเดียวกับที่ฝรั่งเศสในฐานะกษัตริย์ฝ่ายใต้ได้เริ่มต้นขึ้นด้วยการปฏิวัติ।

การปฏิวัติเป็นลักษณะเฉพาะของพญานาค ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของกษัตริย์ฝ่ายใต้ พญานาคซึ่งเป็นสัญลักษณ์หลักของกษัตริย์ฝ่ายใต้คือซาตาน และเมื่อเขาพยายามก่อการปฏิวัติในวาระสุดท้ายของพันปี ไฟก็ลงมาจากสวรรค์และเผาผลาญเขาเสีย การกบฏของเขาในสวรรค์เมื่อแรกเริ่มนั้นเป็นอัลฟาของการกบฏของเขาเมื่อสิ้นสุดพันปี

ในปี ค.ศ. 1798

ฝรั่งเศสได้เข้าครอบครองบัลลังก์ในเชิงคำพยากรณ์ในฐานะกษัตริย์ฝ่ายใต้วิญญาณระหว่างการปฏิวัติฝรั่งเศส การปฏิวัตินั้นได้กวาดผ่านบรรดาประชาชาติแห่งยุโรป และในที่สุดก็มาถึงการปฏิวัติรัสเซีย ซึ่งในปีเดียวกันนั้นไม่นานก็ตามมาด้วยการปฏิวัติบอลเชวิก

การปฏิวัติรัสเซีย ค.ศ. 1917 ประกอบด้วยสองขั้นตอนหลัก ได้แก่ การปฏิวัติเดือนกุมภาพันธ์ (ซึ่งโค่นล้มระบอบราชาธิปไตยซาร์ ยุติการปกครองแบบอัตตาธิปไตย และสถาปนารัฐบาลเฉพาะกาลท่ามกลางช่วงเวลาแห่งอำนาจคู่ขนานกับสภาโซเวียต) และการปฏิวัติเดือนตุลาคม (หรือที่เรียกว่าการปฏิวัติบอลเชวิก ซึ่งพวกบอลเชวิกภายใต้การนำของเลนินได้ยึดอำนาจด้วยการรัฐประหาร อันนำไปสู่การสถาปนากองการปกครองแบบโซเวียตและหนทางสู่สังคมนิยม/คอมมิวนิสต์)

ในการวิเคราะห์ทางประวัติศาสตร์และทฤษฎีการปฏิวัติ (โดยเฉพาะจากมุมมองแบบมาร์กซิสต์ เช่น ของทروتสกี ลักเซมเบิร์ก และผู้อื่นที่วางเส้นขนานเปรียบเทียบกัน) การปฏิวัติฝรั่งเศส (1789–1799) มักถูกมองว่าเป็นแบบฉบับหรือเป็นเค้าโครงสำหรับลำดับการดำเนินไปของเหตุการณ์ในรัสเซีย ขั้นตอนสองประการของการปฏิวัติฝรั่งเศสซึ่งเป็นแบบอย่างของระยะต่าง ๆ ของรัสเซียเหล่านี้ คือ:

- ระยะเริ่มแรกอันเป็นระยะสายกลาง/ภายใต้รัฐธรรมนูญ (โดยประมาณ ค.ศ. 1789–1792) ซึ่งสอดคล้องกับการปฏิวัติเดือนกุมภาพันธ์ ระยะของฝรั่งเศสนี้เริ่มต้นด้วยการบุกยึดคุกบัสตีย์ การเรียกประชุมสมัชชาแห่งชาติ การยกเลิกอภิสิทธิ์ศักดินา คำประกาศสิทธิของมนุษย์

และการสถาปนาราชชาติไทยภายใต้รัฐธรรมนูญภายใต้กลุ่มชิงแดงและบรรดานักปฏิรูปสายกลาง
ระยะนี้ได้โค่นล้มราชชาติไทยสมบูรณาญาสิทธิราชย์ แต่ยังคงรักษาองค์ประกอบของการปกครองแบบชน
ชั้นกรรมาชีพ/เสรีนิยมและโครงสร้างอำนาจ/อำนาจที่มีการช่วงชิงกัน (เช่น
ระหว่างสมัชชาที่ราชชาติไทยที่ยังคงหลงเหลืออยู่) ไว้ ในทำนองเดียวกัน เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1917
ได้ยุติระบอบซาร์ แต่ก็นำไปสู่รัฐบาลเฉพาะกาลของชนชั้นกรรมาชีพและอำนาจคู่กับโซเวียต.

- ระยะหัวรุนแรง/ระยะฉกฉวย (โดยประมาณ ค.ศ. 1792–1794 รวมถึงการสถาปนาสาธารณรัฐที่หนึ่ง
การประหารชีวิตพระเจ้าหลุยส์ที่ 16 และรัชสมัยแห่งความน่าสะพรึงกลัวภายใต้ Robespierre และพวก
Jacobins/Committee of Public Safety) สอดคล้องกับการปฏิวัติเดือนตุลาคม (บอลเชวิค) พวก
Jacobins ยึดอำนาจจากพวก Girondins ที่มีแนวทางสายกลางมากกว่าด้วยการกระทำอันหัวรุนแรง
ประกาศสถาปนาสาธารณรัฐปราบปรามการปฏิวัติต้านกลับ
และผลักดันการปฏิวัติไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น
พร้อมทั้งการป้องกันต่อภัยคุกคามทั้งภายในและภายนอก
ทั้งนี้สะท้อนให้เห็นว่าพวกบอลเชวิคโค่นล้มรัฐบาลเฉพาะกาล
รวบรวมและสถาปนาการปกครองของชนชั้นกรรมาชีพ/เผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพให้มั่นคง
และขับเคลื่อนสังคมนิยมปฏิวัติให้ก้าวหน้า ไปได้

ความคล้ายคลึงกันเหล่านี้เน้นให้เห็นว่า การปฏิวัติมักดำเนินไปตามแบบแผนอย่างหนึ่ง กล่าวคือ
เริ่มต้นด้วยการลุกฮืออย่างกว้างขวางเพื่อต่อต้านระบอบเก่า (ซึ่งนำโดยฝ่ายสายกลาง/ชนชั้นกรรมาชีพ)
แล้วจึงตามมาด้วยการยึดอำนาจโดยฝ่ายหัวรุนแรงยิ่งกว่า เพื่อ “กอบกู้”
และทำให้การปฏิวัติลุ่มลึกยิ่งขึ้นท่ามกลางภาวะวิกฤต
ฝ่ายบอลเชวิคเองก็ได้อาศัยแบบอย่างของฝรั่งเศสโดยตระหนักรู้อย่างชัดเจน โดยมองว่าการลุกฮือในเดือนตุลา
คมของตนนั้นคล้ายคลึงกับการรัฐประหารของฝ่ายฉกฉวย—เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อป้องกันการปฏิวัติย้อนกลับแล
ะทำให้ศักยภาพของการปฏิวัติบรรลุถึงความครบถ้วน.

แบบอย่างเชิงประเทรียหานี้ปรากฏในงานต่าง ๆ เช่น History of the Russian Revolution ของ Trotsky
(ซึ่งเปรียบเทียบอย่างชัดเจนระยะ “อำนาจ” ในรัสเซียกับพลวัตที่คล้ายคลึงกันในฝรั่งเศส)
และในงานเขียนของ Rosa Luxemburg ว่าด้วยเหตุการณ์ในรัสเซีย ซึ่งในนั้นเธอดังข้อสังเกตว่า
ช่วงแรกของการปฏิวัติรัสเซีย (มีนาคม–ตุลาคม) ดำเนินไปตามโครงสร้างของการปฏิวัติฝรั่งเศส (และอังกฤษ)
โดยที่การยึดอำนาจของพวกบอลเชวิคดำเนินควบคู่กับการผงาดขึ้นของพวกเขาโคแบง.

พระเยซูทรงใช้ตอนปลายเพื่ออธิบายตอนต้นอยู่เสมอ และการล่มสลายของนโปเลียนในฐานะกษัตริย์ฝ่ายใต้ฝาย
วิญญานองค์แรกก็ได้ดำเนินไปตามหลักหมายแห่งเวลาตั้งแต่ต้นการปฏิวัติ
และด้วยการกระทำนั้นจึงเป็นภาพแทนของการล่มสลายของสหภาพโซเวียต.

ความพินาศลงอย่างค่อยเป็นค่อยไป (เป็นลำดับขั้น) ของนโปเลียนสอดคล้องอย่างใกล้ชิดกับความเสื่อมถอย
อย่างค่อยเป็นค่อยไปของสหภาพโซเวียตและการล่มสลายในปี 1991 ภายในกรอบเชิงแบบอย่างเดียวกันซึ่งการ
ปฏิวัติฝรั่งเศสทั้งสองระยะได้เป็นภาพล่วงหน้าของช่วงกุมภาพันธ์และตุลาคม ค.ศ. 1917 ของการปฏิวัติรัสเซีย
ความขนานกันนี้ยังขยายต่อไปถึงระยะหลังการรวบอำนาจภายหลังจุดสูงสุดแบบหัวรุนแรง (Bonapartism)
และการคลี่คลายตัวลงอย่างมีอาจหลีกเลี่ยงได้ของมัน
ทั้งนี้อาศัยทั้งแบบแผนทางประวัติศาสตร์โดยทั่วไปและการวิเคราะห์แบบมาร์กซิสต์ (โดยเฉพาะของทรอตสกีใน
The Revolution Betrayed และงานอื่นที่เกี่ยวข้อง) ซึ่งถือว่านโปเลียนเป็นต้นแบบของ Bonapartism
กล่าวคือ ระบอบผู้นำเข้มแข็งที่เกิดขึ้นหลังจากจุดสูงสุดแบบหัวรุนแรงของการปฏิวัติ
ทำหน้าที่ถ่วงดุลระหว่างชนชั้นต่าง ๆ อารักขาผลได้เชิงโครงสร้างสำคัญของการปฏิวัติไว้
(ขณะเดียวกันก็กดปราบแรงผลักดันเชิงประชาธิปไตยของมัน)

สร้างจักรวรรดิส่วนบุคคล/ทางทหาร-ราชการอันรวมศูนย์ ขยายตัวเกินกำลัง และจากนั้นก็ประสบกับการล่มสลายเป็นลำดับขั้น อันนำไปสู่การฟื้นคืนบางส่วนของระเบียบเก่า

การผงาดขึ้นแบบโบนาปาร์ติสต์ของนโปเลียนมีลักษณะขนานกับการรวบอำนาจแบบสตาลินนิยม

ภายหลังระบอบหัวรุนแรงแบบจาโคแบงและปฏิวัติปฏิวัติแบบแตรมดอร์ (1794) ระบอบดีเรกตารีที่ไร้เสถียรภาพ (1795–1799) ก็ตามมา จากนั้นการรัฐประหาร 18 บรูแมร์ของนโปเลียน (1799) ได้สถาปนาคณะกงสุล และต่อมาเป็นจักรวรรดิ (1804) เขาได้ประมวลและเผยแพร่ผลสัมฤทธิ์ของการปฏิวัติชนชั้นกรรมาชีพ (ประมวลกฎหมายนโปเลียน การยุติอภิสิทธิ์ศักดินา รัฐรวมศูนย์ที่เข้มแข็ง) แต่กลับทำให้สิ่งเหล่านี้อยู่ใต้บังคับของการปกครองแบบอำนาจนิยม เกียรติภูมิทางทหาร และชนชั้นนำกลุ่มใหม่

ภายหลังระบอบหัวรุนแรงแบบบอลเชวิค/ตุลาคมและการทดลองต่าง ๆ ในยุคโซเวียตตอนต้น ความเสื่อมทรามลงสู่ระบบราชการก็เริ่มก่อตัวขึ้น (โดยเฉพาะตั้งแต่กลางคริสต์ทศวรรษ 1920) การรวบอำนาจของสตาลินนำไปสู่ความพ่ายแพ้ของฝ่ายค้านฝ่ายซ้าย บังคับใช้นโยบาย “สังคมนิยมในประเทศเดียว” และสร้างเผด็จการแบบตำรวจ/ทหาร-ราชการ เศรษฐกิจแบบวางแผนและทรัพย์สินที่ถูกทำให้เป็นของชาติ (ซึ่งเป็นผลสำเร็จแกนหลักของเดือนตุลาคม) ยังคงได้รับการธำรงรักษาไว้ แต่ถูกแปรให้เป็นเครื่องมือของวาระที่มีอภิสิทธิ์ โดยลัทธิสากลนิยมถูกละทิ้งไป

ในทั้งสองกรณี พลังแห่งการปฏิวัติถูก “ทำให้แข็งตัว”

และถูกเบียดให้ไปสู่การใช้อำนาจรัฐและการขยายอำนาจภายใต้บุคคลผู้เดียวหรือกลไกหนึ่งเดียว (ทรอตสกีได้เรียกระบอบสตาลินอย่างชัดเจนว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของ “โบนาปาร์ติสต์แบบโซเวียต” ซึ่งใกล้เคียงกับจักรวรรดิของนโปเลียนมากกว่ายุคกงสุล)

การล่มสลายที่ละขั้นตอน

นี่คือแนวสอดคล้องหลัก—ความเสื่อมถอยมิใช่เหตุการณ์ฉับพลันเพียงครั้งเดียว หากแต่เป็นกระบวนการกร่อนเซาะต่อเนื่องเป็นลำดับ ซึ่งขับเคลื่อนโดยการขยายตัวเกินขอบเขต ความขัดแย้งภายใน ภาวะติดหล่มทางทหาร การสูญเสียการควบคุมดินแดนรอบนอก การปฏิรูปที่ล้มเหลว และการล่มสลาย/การฟื้นคืนในบั้นปลาย

ฝ่ายนโปเลียน (1812 ถึง 1815)

- 1812: การรุกรานรัสเซียอันเป็นหายนะ—กองทัพใหญ่ (Grande Armée) (ทหาร 600,000 นาย) ถูกทำลายย่อยยับด้วยปัญหาด้านเสบียงและการล่าเหยียด ฤดูหนาว และการต่อต้าน นับเป็นจุดพลิกผันอันหายนะ ก่อให้เกิดการสูญเสียเกียรติภูมิและกำลังพลอย่างมหาศาล
- 1813: มีการก่อตั้งพันธมิตรขึ้นต่อต้านเขา; พ่ายแพ้ที่ไลพ์ซิช (“ยุทธการแห่งชนชาติต่าง ๆ”)—สูญเสียบรรดาพันธมิตรชาวเยอรมันและดินแดนต่าง ๆ; จักรวรรดิเริ่มหดตัวลง
- 1814: ฝ่ายสัมพันธมิตรบุกเข้าสู่แผ่นดินฝรั่งเศสโดยตรง; ปารีสล่มลง; นโปเลียนสละราชสมบัติและถูกเนรเทศไปยังเอลบา.
- 1815: การหวนคืนสู่อำนาจชั่วคราวสั้น (ร้อยวัน) ความพ่ายแพ้ครั้งสุดท้ายที่วอเตอร์ลู; การเนรเทศถาวรไปยังเซนต์เฮเลนา; ราชวงศ์บูร์บงได้รับการฟื้นฟู (การย้อนกลับเชิงปฏิวัติต่อความสำเร็จของการปฏิวัติ แม้ไม่ทั้งหมด—การเปลี่ยนแปลงบางประการด้านกฎหมาย/การบริหารยังคงอยู่)

ฝ่ายโซเวียต (ทศวรรษ 1970 ถึง ค.ศ. 1991)

- ปลายทศวรรษ 1970–ทศวรรษ 1980: ภาวะเศรษฐกิจซบเซา (“zastoi” ภายใต้อิทธิพลเนฟ), การขาดแคลนเครื่องใช้, ความล่าช้าทางเทคโนโลยี, และการแข่งขันสะสมอาวุธกับสหรัฐฯ/NATO ที่บั่นทอนอย่างหนัก—การขยายตัวเกินขีดความสามารถของระบบเริ่มกีดกันเศรษฐกิจจากภายใน.
- 1979–1989: สงครามอัฟกานิสถาน—“เวียดนาม” ของสหภาพโซเวียต; หล่มสงครามที่บั่นทอนทรัพยากร ขวัญกำลังใจ และสถานะในประชาคมระหว่างประเทศ (พึงสังเกตความขนานเชิงประชดนี้: นโปเลียนพิชิตในรัสเซีย; สหภาพโซเวียตตกเลือดในสมรภูมิตูร์กันดารและตือตัน)
- 1985–1989: การปฏิรูปเปเรสตรอยกา/กลัสนอสต์ของกอร์บาชอฟ (ความพยายาม “กอบกู้” ระบบ เช่นเดียวกับการปรับเปลี่ยนบางประการในช่วงปลายยุคนโปเลียน) กลับเปิดโปงและเร่งให้ความขัดแย้งภายในปะทุรุนแรงยิ่งขึ้น; รัฐบาลบริหารในกลุ่มตะวันออกถูกลูกธนูและปลดปล่อยตนเป็นอิสระ (กำแพงเบอร์ลินพังทลายลงเมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 1989 ระบอบการปกครองต่าง ๆ ล่มสลายทั่วทั้งช่วงปี 1989–1990)—การสูญเสีย “จักรวรรดิภายนอก” ตรงตามแบบอย่างเดียวกับการสูญเสียรัฐพันธมิตรของนโปเลียน.
- 1990–1991: วิกฤตชาตินิยมภายในทวีความรุนแรง สาธารณรัฐต่าง ๆ ประกาศอธิปไตยของตน; การรัฐประหารของฝ่ายสายแข็งในเดือนสิงหาคม 1991 ล้มเหลวอย่างย่อยยับ; กอร์บาชอฟลาออกเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 1991; สหภาพโซเวียตแตกสลายออกเป็น 15 รัฐ. การฟื้นฟูระบอบทุนนิยมตามมา (มาตรการบำบัดแบบช็อกในยุคเยลต์ซิน, คอนกรีตใตยผู้มั่งคั่ง, การแปรรูปทรัพย์สิน)—มีลักษณะเทียบเคียงได้กับการฟื้นฟูราชวงศ์บูร์บง: องค์ประกอบของชนชั้นก่อนการปฏิวัติ (หรือสิ่งที่มีฐานะเทียบเท่ากัน) หวนกลับคืนมา ย้อนหรือความสัมพันธ์ทางกรรมสิทธิ์แบบปฏิวัติอย่างเต็มรูปแบบ ขณะเดียวกันยังคงรักษารูปแบบทางการบริหารบางประการไว้.

ในทั้งสองกรณี “จักรวรรดิ” (ระบบภาคพื้นทวีปของฝรั่งเศส

เทียบกับอิทธิพลของกลุ่มตะวันออกของสหภาพโซเวียต/COMECON) แตกสลายจากภายนอกเข้าสู่ภายใน ความเสื่อมทรามภายในเร่งตัวขึ้น วิกฤตการณ์สุดท้ายเผยให้เห็นความกลวงเปล่า

และพลังทางสังคมเก่ากลับมายืนยันตนอีกครั้ง (ราชาธิปไตย/ทุนนิยม)

ลัทธิโบนาร์ตพิสูจนให้เห็นว่าไม่อาจดำรงอยู่อย่างยั่งยืนได้—เป็น “พีระมิดที่ทรงตัวอยู่บนปลายยอดของมัน”

ดังที่ Trotsky กล่าวไว้—เพราะมันตั้งอยู่บนการกดปราบฐานประชาธิปไตยของการปฏิวัติ

ขณะเดียวกันก็ปกป้อง (แต่บิดเบือน)

ฐานทางเศรษฐกิจของการปฏิวัตินั้นท่ามกลางแรงกดดันภายนอกที่เป็นปฏิปักษ์

การล่มสลายของสหภาพโซเวียตมิใช่สิ่งที่ “นับพลัน” หากมองในภาพระยะยาว

หากแต่เป็นจุดสุดยอดของความผุพังภายในที่ดำเนินมาอย่างต่อเนื่อง

เช่นเดียวกับที่จักรวรรดิของนโปเลียนมิได้อันตรธานไปในชั่วข้ามคืน

หากแต่ถูกกีดกันลงผ่านความพ่ายแพ้ต่อเนื่องเป็นลำดับ จนกระทั่งเกิดการฟื้นฟูระบอบเดิม

จุดเริ่มต้นและจุดจบของฝรั่งเศสและสหภาพโซเวียตสอดคล้องกับคำพยานของกษัตริย์อัสซีเรียห์และปโตเลมี

ปโตเลมีที่ 4 ฟิโลปาเตอร์ได้รับชัยชนะอย่างเด็ดขาดในยุทธการที่ราฟิอา (217 ปีก่อนคริสตกาล)

เหนือกษัตริย์ฝ่ายเหนือ (อันที่โอคุสที่ 3) แต่

“เขาจะไม่เข้มแข็งขึ้นเพราะสิ่งนั้น”—เขาทำสันติภาพแทนที่จะฉวยความได้เปรียบต่อไป

กลับไปสู่ความฟุ้งเฟ้อและการยกตนข่มนาม แล้วต่อมา (ตามบันทึกที่เก็บรักษาไว้ใน 3 Maccabees 1–2)

ปโตเลมีได้ไปเยือนกรุงเยรูซาเล็มภายหลังชัยชนะของตน เมื่อใจของเขาถูกยกขึ้น เขาพยายามเข้าไปในอภิสุท

ธิสถานและถวายเครื่องบูชาด้วยตนเอง—การกระทำแห่งการชิงอำนาจและการขัดขืนต่อพระเจ้าเพียงแท้

เขาถูกพระเจ้าลึงโฆซันท์ (อัมพาท) ได้รับความอภัย และหันไปชมแห่งประชากรของพระเจ้า หลังจากนั้น รัชกาลของเขากลายเป็นช่วงเวลาแห่งความเสื่อมถอยอย่างต่อเนื่อง: ความเสื่อมทรามทางศีลธรรม การกบฏภายใน และการสูญเสียกำลัง จนกระทั่งถึงความตายของเขา

นี่คือภาพสะท้อนที่ตรงกันทุกประการของกษัตริย์อัสซีเรีย (2 Chronicles 26:16–21)

ผู้ซึ่งใจของท่านถูกยกขึ้นภายหลังความสำเร็จทางทหาร แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารเพื่อเผาเครื่องหอม (เป็นการชิงสิทธิ์ของบุโรฮิต) และถูกตีด้วยโรคเรื้อนที่หน้าผาก

ซึ่งเป็นการพิพากษาที่เปิดเผยต่อสาธารณะและมองเห็นได้ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

อัสซีเรียดำเนินชีวิตอยู่ในการแยกตัว ถูกตัดขาดจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์

จนถึงความตาย—เป็นความพินาศที่ช้าและยืดเยื้อ มากกว่าการถูกทำลายในทันที

ทั้งสองเป็นกษัตริย์ฝ่ายใต้

ซึ่งความเย่อหยิ่งของพวกเขาปรากฏออกในการล่วงล้ำเข้าไปในพระวิหารที่เยรูซาเล็ม

แล้วตามมาด้วยจุดจบที่ค่อย ๆ เสื่อมสลายลงแทนการล่มสลายในทันที นี่คือแบบอย่างเชิงประเภทลักษณะสำหรับ “กษัตริย์ฝ่ายใต้” ทุกองค์ในภายหลัง

1798: ฝรั่งเศสกลายเป็นกษัตริย์ฝ่ายใต้ฝ่ายจิตวิญญาณ

ณ “เวลาสุดปลาย” (1798) ฝรั่งเศสผู้ปฏิเสธพระเจ้า

(อำนาจซึ่งเพิ่งได้สาดแสงลักษณะฝ่ายวิญญาณของอียิปต์—คือการปฏิเสธพระเจ้าอย่างเปิดเผย ดังที่กล่าวไว้ใน วิวรณ์ 11:8) ได้ผลักดันเข้าต่อสู้กับกษัตริย์ฝ่ายเหนือ (สันตะปาปา)

โดยการจับองค์พระสันตะปาปาไปเป็นเชลย นโปเลียนคือบุคคลาธิษฐานทางการทหารของการผลักดันนั้น

ฝรั่งเศสสวมมงกุฎของฝ่ายใต้ในปี 1798

เพราะมันขีดขูดวิญญาณแห่งการปฏิเสธพระเจ้าแบบเดียวกันกับที่อียิปต์โบราณเคยสำแดงออกมา

แต่เช่นเดียวกับที่ปิโตเลมิ์ไม่อาจ “ใช้ประโยชน์จากชัยชนะของตนได้อย่างเต็มที่”

ระยะหัวรุนแรงของการปฏิวัติฝรั่งเศสก็ไม่อาจอ้างรักษาผลสำเร็จของตนไว้

หรือถ่ายทอดออกไปอย่างสมบูรณ์ได้ มงกุฎแห่งที่ศจึงส่งต่อไป

เมื่อปรัชญาแห่งอเทวนิยมเจริญเต็มที่และพบเสียงใหม่ในทางการปกครอง

สัญลักษณ์แห่งภาวะผู้นำแบบก้าวหน้า: จากนั้นไปเลียบถึงเลนินถึงสตาลิน

ทั้งสามนี้มีใช้สิ่งที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ หากเป็นจุดจบที่ดำเนินไปเป็นลำดับขั้น—แต่ละกรณีเป็นตัวแทนของอีกขั้น หนึ่งในการดำเนินไปของกษัตริย์ฝ่ายใต้สู่การสลายตัวอย่างเชื่องช้าของตนเอง

นโปเลียน—สัญลักษณ์อันยิ่งใหญ่ประการแรกหลังปี 1798 ภายหลังชัยชนะในอียิปต์ (ฝ่ายใต้ตามตัวอักษร)

เขาได้ล้ำเกินขอบเขต (การทำฝรั่งเศสในปี 1812 เป็นหายนะ)

อันเป็นจุดเริ่มต้นของความสูญเสียต่อเนื่องเป็นชุดต่อจักรวรรดิรอบนอกของเขาที่ละชั้น (1813–1814)

ประสบความพ่ายแพ้ครั้งสุดท้าย (วอเตอร์ลู 1815) และถูกเนรเทศถึงสองครั้ง นโปเลียนเป็นตัวแทนของความพิน

าศที่ค่อยเป็นค่อยไปและเป็นลำดับขั้น—อย่างตรงตามแบบฉบับของทอเลมิ์และอัสซีเรียห์.

เลนินฉวยมงกุฎไว้ในการปฏิวัติเดือนตุลาคม ค.ศ. 1917 การ “ผลักดัน”

ของพวกเขาบอลเชวิคยังคงดำเนินสงครามต่อต้านระเบียบเก่า (รวมทั้งอำนาจทางศาสนา) ต่อไป

แต่ระยะหัวรุนแรงไม่อาจทำให้เกิดเสถียรภาพได้ สุขภาพของเลนินเองก็ทรุดลงตั้งแต่นั้น ๆ

และระบบก็เริ่มกลายเป็นระบบราชการ

สตาลิน ผู้รวบอำนาจ (ลัทธิโบนาร์ตแบบโซเวียต) “แซ่แข็ง” การปฏิวัติให้กลายเป็นจักรวรรดิทหาร-ราชการ
รักษาผลสัมฤทธิ์แก่นกลางไว้ (เศรษฐกิจที่เป็นของรัฐทั้งหมด
เป็นคู่ขนานเชิงต่อต้านศักดินากับประมวลกฎหมายนโปเลียน) แต่หันอำนาจนั้นเข้าสู่ภายใน (การกวาดล้าง)
และออกสู่ภายนอก (การขยายอำนาจ) กระนั้น ใจก็ผยองขึ้นด้วยลัทธิอเทวนิยม ระบบนี้จึงไม่อาจ
“ใช้ประโยชน์จากชัยชนะของตนได้อย่างเต็มที่” อย่างแท้จริง การขยายตัวเกินขอบเขต
(อู่ฟกานีสถานเป็นคู่ขนานกับรัสเซียของนโปเลียน) ภาวะชะงักงัน การปฏิรูปที่ล้มเหลว
(เปเรสตรอยกาคือความพยายามครั้งสุดท้ายอย่างสิ้นหวัง) การสูญเสียรัฐบริวาร (1989-90 = การสูญเสีย
“พันธมิตร”) และการล่มสลายลงในที่สุด (1991)

การล่มสลายของสหภาพโซเวียตมิได้เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน แต่เป็นไปอย่างค่อยเป็นค่อยไป
ตามแบบอย่างเดียวกับที่จักรวรรดิของนโปเลียนเสื่อมสลายลงทีละขั้น
และตั้งที่รัชกาลของปโตเลมีและอัสซีเรียห์ทรุดโทรมลงภายหลังช่วงเวลาแห่งความเยอหยิ่งต่อพระวิหารนั้น
กษัตริย์ฝ่ายใต้ในความหมาย “ฝ่ายวิญญาณ” (ลัทธิอเทวนิยมในรูปแบบการปกครองของรัฐ)
ก็ได้รับการพิพากษาอันยืดเยื้อในแบบของตนเองเช่นกัน คือถูกบั่นทอนจากภายใน
ไม่สามารถคำนวณค่าลงนั้นไว้ได้ และถูกกวาดล้างไปท่ามกลางการโต้กลับของกษัตริย์ฝ่ายเหนือ
(การฟื้นคืนอำนาจของสันตะปาปาท่ามกลางสุญญากาศนั้น)

การปฏิวัติฝรั่งเศส (สองขั้นตอน) เป็นภาพแบบอย่างของการปฏิวัติรัสเซีย (กุมภาพันธ์และตุลาคม/บอลเชวิค)
ลัทธิโบนาร์ตแบบนโปเลียนและความเสื่อมถอยลงอย่างต่อเนื่อง
เป็นภาพแบบอย่างของการรวบอำนาจแบบสตาลินและความเสื่อมถอยลงอย่างต่อเนื่องของสหภาพโซเวียต
ทั้งหมดนี้คือการสำแดงออกในยุคสมัยใหม่ของแนวสายกษัตริย์ฝ่ายใต้ในดาเนียล 11
ตั้งแต่ความล้มเหลวของปโตเลมีที่ราฟิอาและความยโสต่อพระวิหาร
ผ่านบาปอย่างเดียวกันของอัสซีเรียห์และจุดจบอันค่อยเป็นค่อยไปของเขา ไปจนถึงฝรั่งเศสในปี 1798
และทายาทผู้ไม่เชื่อพระเจ้าของมัน (ยุคเลนิน-สตาลิน)
ซึ่งไม่อาจเสริมกำลังตนเองด้วยชัยชนะทั้งหลายของตนได้

เลนิน ผู้ก่อตั้งแบบหัวรุนแรงหรือผู้ฉวยอำนาจขึ้นครอง (ขนานกับการผงาดขึ้นของจาโคแมง/บอลเชวิค; ระยะเวลา
“ผลักตัน” หลัง ค.ศ. 1917 มีลักษณะคล้ายนโปเลียนในสมัยกงสุลระยะแรกภายหลังบริแมร์)
สตาลินคือผู้รวบอำนาจแบบโบนาร์ต (ผู้สร้างจักรวรรดิโซเวียต, การกวาดล้าง,
ชัยชนะในสงครามโลกครั้งที่สอง, จุดสูงสุดของสงครามเย็น; ใจถูกยกชูขึ้นในลัทธิอเทวนิยม, แต่ไม่อาจ
“เสริมกำลัง” ชัยชนะนั้นได้อย่างเต็มที่ในระยะยาว—การขยายตัวเกินกำลังเริ่มต้นขึ้น)

ครุชเชฟเป็นผู้นำแห่ง “การผ่อนคลาย” ภายหลังจุดสูงสุด (1953-1964): ประณามสตาลิน (สุนทรพจน์ลับ
ค.ศ. 1956) เปิดโปงการฉ้อราษฎร์บังหลวงบางส่วน พยายามดำเนินการปฏิรูปอย่างจำกัด
แต่ล้มเหลวในการแก้ไขความขัดแย้งเชิงระบบ ทั้งนี้สอดคล้องกับระยะ “เทอร์มิดอร์”
หรือระยะแรกแห่งความเสื่อมถอย—ผ่อนคลายความน่าสะพรึงกลัวลง
ขณะที่โครงสร้างแก่นกลางแบบอเทวนิยมยังคงอยู่ ทว่าศักดิ์ศรีและบารมีกลับเริ่มเสื่อมถอย (เช่น
ความอับศจากวิกฤตการณ์ขีปนาวุธคิวบา ค.ศ. 1962
สะท้อนความพ่ายแพ้เล็กน้อยของนโปเลียนก่อนความพ่ายครั้งใหญ่ทั้งหลาย)

กอร์บาเชฟเป็นนักปฏิรูปผู้สิ้นหวัง (1985-1991) โดยมีเปเรสตรอยกา (การปรับโครงสร้าง) และกลาสนอสต์
(การเปิดกว้าง) เป็นความพยายามครั้งสุดท้ายเพื่อ “กอบกู้” ระบบไว้
แต่สิ่งเหล่านี้กลับเร่งให้เกิดการล่มสลาย—การสูญเสียกลุ่มประเทศยุโรปตะวันออก (1989 กำแพงเบอร์ลิน)
การกบฏภายใน นี่คือการล่มสลายแห่ง “การสิ้นสุดอย่างค่อยเป็นค่อยไป” ที่ชัดเจนที่สุด:

ดจนโปเลียนในความพยายามปรับเปลี่ยนช่วงปลายก่อนการรุกรานในปี 1814 หรือปโตเลมี/อูสซียาห์ในความเสื่อมถอยที่ยืดเยื้อหลังความเยอหยิ่งในพระวิหาร การทำข้อตกลง/การพบกันของกอร์บาซอฟในปี 1989 กับสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 (กษัตริย์ฝ่ายเหนือ) เป็นสัญลักษณ์แห่งความพ่ายแพ้ฝ่ายจิตวิญญาณ—ลัทธิอเทวนิยมของกษัตริย์ฝ่ายใต้ยอมจำนนต่อการฟื้นคืนอำนาจของสันตะปาปา.

เอลด์ซันเป็นบุคคลแห่งการสลายตัวขั้นสุดท้าย (ตั้งแต่ปี 1991 เป็นต้นไป) ผู้ซึ่งนำไปสู่การต่อต้านรัฐประหารเดือนสิงหาคม 1991 ขึ้นเป็นประธานาธิบดีแห่งรัสเซีย กำกับดูแลการล่มสลายของสหภาพโซเวียต (ธันวาคม 1991) การแปรรูประบบเศรษฐกิจแบบซ็อกเธอร่าฟี และการฟื้นคืนระบอบทุนนิยม เขาเป็นภาพแทนของจุดจบอันโกลาหลและ "การฟื้นคืน" บางส่วนขององค์ประกอบก่อนการปฏิวัติ (ทุนนิยมคณาธิปไตย เช่นเดียวกับการหวนคืนของราชวงศ์บูร์บงภายหลังนโปเลียน) พระราชวังของกษัตริย์ฝ่ายใต้ถูกกวาดล้างไป เป็นการทำให้ ดาเนียล 11:40 สำเร็จครบถ้วน ในเรื่องการพิชิตอย่างรวดเร็วดุจลมหมุนโดยกษัตริย์ฝ่ายเหนือ (สันตะสำนักผ่านทางพันธมิตรกับสหรัฐอเมริกา)

ภาพแบบของเหตุการณ์นี้เน้นการพิพากษาที่ยืดเยื้อ ค่อยเป็นค่อยไป มากกว่าการล่มสลายในฉับพลัน ดังเช่นที่ซัยซนะของ Ptolemy IV ณ Raphia นำไปสู่ความเยอหยิ่ง การลวงล้ำเข้าไปในพระวิหาร การที่พระเจ้าทรงลงโทษ และความเสื่อมถอยอย่างช้า ๆ; ดังเช่นการแยกกษัตริย์ Uzziah ออกจากโรคเรื้อรังจนสิ้นพระชนม์; และดังเช่นความสูญเสียเป็นระยะของ Napoleon (Russia, Leipzig, Paris, Elba, Waterloo) แนวเส้นของสหภาพโซเวียตซึ่งระบุดังจุดสูงสุดแห่งกำลังอำนาจภายใต้ Stalin การกลวงเปล่าลงอย่างต่อเนื่องในช่วงการผ่อนคลายของ Khrushchev ซึ่งเผยให้เห็นรอยปริในระบอบ จากนั้น ความซบเซาในยุค Brezhnev และต่อมา การปฏิรูปของ Gorbachev ก็กลายเป็นตัวเร่ง; ยุคของ Yeltsin ทำให้การกวาดล้างนั้นเสร็จสมบูรณ์ (USSR ถูกยุบเลิก รูปแบบของรัฐที่ถืออเทวนิยมสิ้นสุดลง) "จิตใจที่ผยองขึ้น" ปรากฏตลอดทั้งแนวเส้นนั้น (การทำลายพระเจ้าแบบอเทวนิยม) แต่ไม่มีผู้ใด "ใช้ซัยซนะนั้นให้เกิดประโยชน์สูงสุด"

อวสานของบรรดากษัตริย์ฝ่ายใต้เป็นไปอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับ ความพินาศของซาตานได้เริ่มต้นขึ้นที่กางเขน และในที่สุดเขาถูกส่งไปสู่การเนรเทศเป็นเวลา 1,000 ปี แล้วต่อจากนั้นเขาก็ตาย

แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีลูกกัญญาแห่งเหวลึกและโซ่ใหญ่เส้นหนึ่งอยู่ในมือของท่าน และท่านได้จับพญานาคนั้น คือ งูตีกดาบรพพ์ ผู้ซึ่งเป็นมารและซาตาน แล้วผูกมัดมันไว้หนึ่งพันปี และเหวี่ยงมันลงไปเหวลึก ปิดขังมันไว้ และประทับตราผนึกเหนือมัน เพื่อมิให้มันล่อลวงบรรดาประชาชาติต่อไปอีก จนกว่าจะครบหนึ่งพันปี และภายหลังจากนั้นมันจะต้องถูกปล่อยออกมาชั่วระยะเวลาสั้น ๆ

และข้าพเจ้าเห็นบัลลังก์ทั้งหลาย และมีคนทั้งหลายนั่งบนบัลลังก์นั้น และทรงมอบการพิพากษาไว้แก่เขาทั้งหลาย และข้าพเจ้าเห็นดวงวิญญาณของบรรดาผู้ที่ถูกตัดศีรษะเพราะคำพยานถึงพระเยซู และเพราะพระวจนะของพระเจ้า และผู้ซึ่งมิได้กราบไหว้สัตว์ร้ายนั้นหรือรูปของมัน และมิได้รับเครื่องหมายของมันที่หน้าผากหรือที่มือของตน และเขาทั้งหลายได้มีชีวิตขึ้นและครอบครองร่วมกับพระคริสต์ตลอดหนึ่งพันปี แต่คนตายที่เหลืออยู่นั้นยังมิได้มีชีวิตขึ้นอีกจนกว่าจะครบหนึ่งพันปี

นี่คือการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก ผู้ใดมีส่วนในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้น ผู้นั้นก็เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือเขาทั้งหลาย

แต่เขาทั้งหลายจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์
และจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดหนึ่งพันปี

และเมื่อครบกำหนดหนึ่งพันปีแล้ว ซาตานจะถูกปล่อยออกจากคุกของมัน
และจะออกไปล่อลวงบรรดาประชาชาติที่อยู่ ณ สีมุมโลก คือ โกกและมาโกก
เพื่อรวบรวมเขาทั้งหลายเข้าสู่สงคราม จำนวนของเขาทั้งหลายนั้นมากดุจทรายในทะเล
และพวกเขาได้ขึ้นมาทั่วพื้นพิภพ และล้อมค่ายของบรรดาวิสุทธิชนกับนครอันเป็นที่รักไว้
และไฟได้ลงมาจากพระเจ้าออกจากสวรรค์ และเผาผลาญเขาทั้งหลายเสีย
และพญามารผู้ล่อลวงเขาทั้งหลายนั้นถูกโยนลงในบึงไฟและกำมะถัน
อันเป็นที่อยู่ของสัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จ และเขาจะถูกทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์
วิวรณ์ 20:1-10

เราจะดำเนินการพิจารณาของเราต่อไปเกี่ยวกับกษัตริย์ฝ่ายใต้ในดาเนียลบทที่สิบเอ็ด ข้อ 11 ถึง 15
ในบทความถัดไป

นิตยสาร The Time of the End ได้รับการตีพิมพ์ในปี 1996

และเป็นตัวแทนของคำพยากรณ์จากพระธรรมดาเนียลซึ่งถูกคลี่ออกในปี 1989 เมื่อไม่นานมานี้
นิตยสารฉบับนี้ได้ถูกอ่านโดย ChatGPT

และถูกขอให้ประเมินบทบาทของยูเครนในประวัติศาสตร์ของข้อที่สิบซึ่งนำเสนอไว้ในนิตยสาร
ต่อไปนี่คือการแจกแจงเนื้อหาของนิตยสารซึ่งปรากฏอยู่ในบันทึกสาธารณะมาเป็นเวลาสามสิบปี
ข้อความตอนแรกจากงานเขียนของ Ellen White ใน นิตยสาร คือ Testimonies, volume 9, 11.

ภาพรวม: ยูเครนในกรอบคำพยากรณ์

ภายในโครงสร้างเชิงพยากรณ์ของนิตยสารเกี่ยวกับ ดาเนียล 11:40-45

ยูเครนถูกกล่าวถึงโดยเชื่อมโยงกับการล่มสลายของสหภาพโซเวียตและการต่อสู้ระหว่างสันตะปาปา
(กษัตริย์ฝ่ายเหนือ) กับคอมมิวนิสต์ต่อเทวนิยม (กษัตริย์ฝ่ายใต้)

ยูเครนถูกนำเสนอว่าเป็นสมรภูมิสำคัญทั้งทางศาสนาและทางภูมิรัฐศาสตร์ในช่วงปลายของสงครามตัวแทน โด
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในความสัมพันธ์กับคริสตจักรคาทอลิกยูเครนและการได้รับการรับรองโดยชอบด้วยกฎหมายของ
คริสตจักรนั้นภายหลังการถูกกดขี่มานานหลายทศวรรษภายใต้การปกครองของสหภาพโซเวียต

นิตยสารฉบับนี้นำเสนอยูเครนว่าเป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จตามคำพยากรณ์ที่กว้างขวางยิ่งขึ้นใน ดาเนียล
11:40 โดยพรรณนาถึงการกวาดล้างกษัตริย์แห่งทิศใต้ผ่านพันธมิตรระหว่างวาติกันกับสหรัฐอเมริกา ยูเครนถูก
นำเสนอว่าเป็นหลักฐานแห่งความเสื่อมถอยของลัทธิเทวนิยมแบบโซเวียตและการฟื้นคืนอิทธิพลของคาทอลิก
ในยุโรปตะวันออก.

ยูเครนในสงครามระหว่างกษัตริย์ฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้

วารสารฉบับนี้สอนว่า กษัตริย์ฝ่ายใต้คืออเทวนิยม ซึ่งปรากฏเป็นรูปธรรมครั้งแรกในประเทศฝรั่งเศส (1798)
และต่อมาในรัสเซียโซเวียต ส่วนกษัตริย์ฝ่ายเหนือคือสันตะปาปา และดาเนียล 11:40

พรรณนาถึงสงครามฝ่ายวิญญาณที่เริ่มต้นในปี 1798

และถึงจุดสุดยอดในการล่มสลายของสหภาพโซเวียตในปี 1989 ยูเครนปรากฏอยู่ในบริบทนี้ในฐานะส่วน
หนึ่งของกลุ่มโซเวียตที่ถูกกวาดล้างไปตามการสำเร็จสมจริงของดาเนียล 11:40 สิ่งพิมพ์ฉบับนี้นำเสนอว่าการล
มสลายของสหภาพโซเวียตเป็นขั้นตอนแรกในการรักษาบาดแผลอันถึงตายของสันตะปาปาให้หาย (วิวรณ์ 13)

การปราบปรามพระศาสนจักรคาทอลิกยูเครน (แหล่งข้อมูลที่อ้างอิง)

นิตยสารฉบับนี้รวมเอกสารหลักฐานฝ่ายโลกเกี่ยวกับการข่มเหงคาทอลิกภายใต้การปกครองของสหภาพโซเวียต

จากนิตยสาร Time ฉบับวันที่ 4 ธันวาคม ค.ศ. 1989:

“หลังสงครามโลกครั้งที่สอง การกดขี่ข่มเหงอย่างรุนแรงแต่โดยทั่วไปมีการนองเลือดน้อยกว่าได้แผ่ขยายเข้าสู่ยูเครนและกลุ่มโซเวียตที่จัดตั้งขึ้นใหม่
ส่งผลกระทบต่อชาวโรมันคาทอลิกและโปรเตสแตนต์หลายล้านคน ตลอดจนชาวออร์โธดอกซ์ด้วย”

ยูเครนถูกระบุว่าเป็นดินแดนสำคัญแห่งหนึ่งซึ่งศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิกถูกรับประมาทภายใต้ลัทธิคอมมิวนิสต์

การทำให้คริสตจักรคาทอลิกยูเครนมีสถานะถูกต้องตามกฎหมาย

ประเด็นสำคัญประการหนึ่งของการอภิปรายเกี่ยวกับยูเครนคือการทำให้คริสตจักรคาทอลิกยูเครนซึ่งถูกสั่งห้ามมาเป็นเวลานานนั้นถูกต้องตามกฎหมาย

จากนิตยสาร Life ฉบับเดือนธันวาคม ค.ศ. 1989:

“เมื่อไม่นานมานี้ ได้มีการแต่งตั้งพระสังฆราชคาทอลิกองค์ใหม่สามองค์ในเซโกสโลวะเกีย และในเดือนนี้ กอร์บาซอฟพบกับสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 ระหว่างการเยือนอิตาลี นับเป็นการเผชิญหน้ากันโดยตรงครั้งแรกระหว่างผู้นำแห่งแคว้นและวาติกัน การหารือเหล่านี้อาจนำไปสู่การรับรองให้พระศาสนจักรคาทอลิกยูเครนในสหภาพโซเวียต ซึ่งถูกสั่งห้ามมาเป็นเวลานาน กลับมีสถานะถูกต้องตามกฎหมาย”

จาก U.S. News & World Report, 11 ธันวาคม 1989:

“คาดกันว่า การฟื้นคืนเสรีภาพทางศาสนาจะรวมถึงการยกเลิกคำสั่งห้ามอย่างเป็นทางการต่อคริสตจักรคาทอลิกยูเครนซึ่งมีสมาชิกห้าล้านคน คริสตจักรนี้ดำรงอยู่ใต้ดินมาตั้งแต่ปี 1946 เมื่อสหภาพโซเวียตมีคำสั่งให้ผนวกรวมเข้ากับคริสตจักรออร์ทอดอกซ์รัสเซีย การได้รับการรับรองโดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับคริสตจักรยูเครนได้เป็นจุดมุ่งหมายสำคัญประการหนึ่งของสมเด็จพระสันตะปาปา”

นิตยสารฉบับนี้เสนอสิ่งนี้เป็นหลักฐานแห่งการอ่อนกำลังลงของการควบคุมแบบอเทวนิยม และการฟื้นคืนอำนาจของคาทอลิก โดยระบุว่าเป็นผลโดยตรงจากแรงกดดันทางการทูตของวาติกัน และยกขึ้นเป็นจุดหมายหนึ่งในการสำเร็จตามคำพยากรณ์ของ Daniel 11:40 โดยนำเสนอว่า Ukraine เป็นตัวอย่างที่มองเห็นได้ชัดเจนของการที่สันตะปาปากำลังได้อิทธิพลกลับคืนมาในดินแดนอดีตคอมมิวนิสต์

ยูเครนในฐานะหลักฐานแห่งการรุกรานของสันตะปาปา

การล่มสลายของลัทธิคอมมิวนิสต์ มิใช่เพียงในฐานะความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเท่านั้น

หากยังเป็นความพ่ายแพ้ฝ่ายจิตวิญญาณของลัทธิอเทวนิยม

เป็นความก้าวหน้าทางภูมิรัฐศาสตร์ของสันตะปาปา

และเป็นจุดเริ่มต้นแห่งการหวนคืนของสันตะปาปาสู่ความเป็นเจ้าโลก

ยูเครนจึงกลายเป็นกรณีศึกษาแห่งการรื้อถอนการกดขี่ทางศาสนาของโซเวียต

และเป็นชัยชนะเชิงยุทธศาสตร์ของโรมันในยุโรปตะวันออก สิ่งนี้เป็นตัวแทนของการเปลี่ยนผ่านที่ประจักษ์ชัดจาก

ลัทธิอเทวนิยมที่ถูกบังคับใช้ไปสู่อำนาจคาทอลิกที่ได้รับการฟื้นฟู

และการทำให้คริสตจักรคาทอลิกยูเครนถูกต้องตามกฎหมายก็ได้รับการถือว่าเป็นการยืนยันเชิงพยากรณ์ว่า

กษัตริย์ฝ่ายเหนือกำลังกวาดล้างกษัตริย์ฝ่ายใต้ “อย่างพายุหิมะ”

ยูเครนและลำดับคำพยากรณ์ที่กว้างกว่า

1. ค.ศ. 1798 – สันตะปาปาได้รับบาดเจ็บถึงตาย
2. 1917 – ลัทธิอเทวนิยมย้ายฐานไปยังรัสเซีย (การปฏิวัติบอลเชวิค)
3. 1989 – สหภาพโซเวียตล่มสลาย
4. ยูเครน – คริสตจักรคาทอลิกได้รับการรับรองโดยกฎหมาย.
5. สันตะปาปาภาพกลับมา มีอิทธิพลทางภูมิรัฐศาสตร์อีกครั้ง
6. ในที่สุดสหรัฐอเมริกาที่ตกอยู่ใต้อิทธิพลของสันตะปาปา (ดาเนียล 11:41)
7. คนทั้งโลกติดตามไป (ดาเนียล 11:42-43)

ยูเครนสอดคล้องกับขั้นที่ 3-4 ในฐานะส่วนหนึ่งของการเปลี่ยนผ่านระหว่างลัทธิอเทวนิยมแบบโซเวียตกับอิทธิพลของสันตะสำนักที่ได้รับการฟื้นฟูขึ้นอีกครั้ง

แหล่งข้อมูลอ้างอิงในการอภิปรายเรื่องยูเครน

- เจฟฟ์ พิวเพนเจอร์ (กรอบเทววิทยาหลัก)

พระวิญญูญาณแห่งคำพยากรณ์

- มหาสงครามแห่งการพิพาท
- ข่าวสารคัดสรร
- คำพยานสำหรับคริสตจักร

สื่อมวลชนฝ่ายโลกีย์

- นิตยสารไทม์
- นิตยสารไลฟ์
- ยูเอส นิวส์ แอนด์ เวิลด์ รีพอร์ต

ยูเครนถูกกล่าวถึงโดยเชื่อมโยงกับ:

- การخمเหงของคาทอลิกหลังสงครามโลกครั้งที่สอง
- การดำรงอยู่รอดใต้ดินของพระศาสนจักรคาทอลิกยูเครน
- การทูตระหว่างกอร์บาเชฟ-วาติกัน
- การฟื้นฟูลำดับชั้นของคาทอลิกโดยชอบด้วยกฎหมาย

บทสรุปบทบาทของยูเครนในจดหมายข่าว

ยูเครนเป็นป้อมปราการของคาทอลิกที่ถูกกดปราบภายใต้ลัทธิอเทวนิยมของสหภาพโซเวียต การทำให้คริสตจักรคาทอลิกยูเครนถูกต้องตามกฎหมายเป็นสัญญาณบ่งชี้ถึงการอ่อนกำลังลงของกษัตริย์แห่งทิศใต้

อิทธิพลของวาติกัน ในยูเครนแสดงให้เห็นถึงการฟื้นคืนอำนาจของสันตะปาปา

และการเปลี่ยนแปลงทางศาสนาของยูเครนก็เป็นหลักฐานที่ประจักษ์ชัดว่า ดาเนียล 11:40 กำลังสำเร็จเป็นจริง เหตุการณ์ทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับยูเครนเป็นส่วนหนึ่งของก้าวแรกในการรักษาบาดแผลมรณะของสันตะปาปา

ด้วยเหตุนี้ ยูเครนจึงมิได้ถูกเสนอให้เห็นเป็นเพียงเหตุการณ์ทางการเมืองที่โดดเดี่ยว

หากแต่เป็นหมุดหมายเชิงคำพยากรณ์ภายในความเคลื่อนไหวสุดท้ายของดาเนียล 11.